

Clavicula Regis

Av Frater Claudio

Clavicula Regis är en bok vars tankar hämtats från många källor. Det vore knappast möjligt att nämna dem alla men ett par av dem vars ansträngningar så rikligen varit mig tillgodo vill jag ändå uppmärksamma:

Aleister Crowley

Do what thou wilt shall be the whole of the law.

Stefan Stenudd

Sensei genom ljus och mörker – tack.

Morihei Ueshiba

– Aikido is love.

Ronnie James Dio

All the fools sailed away.

Britt-Marie Lindström

Ho Valkyria låt oss stå rygg mot rygg.

Kalil Gibran

För mjukare kanter på ett kantigt huvud

Musashi

– för vägen

Lao Tzu

För Tao och för det som inte är Tao

Frater Algyr Octinomos Avatara

våra parallella vägar förde oss hem tror jag

Frater Ursus Arctos

Som visade mig mer om mod och broderskap än vad jag trodde möjligt

Till var vandrare som någonsin slagit sig ner vid korsvägen och funderat över huruvida det är dags att ta vänster eller höger...

Innehåll:
Förord
0 INTRODUKTION
I TEMPEL
II DYGDERNA
III MAGI
IV KÄRLEK
V NJUTNING
VI SKÖNHET
VII LÄRANDET
VIII BARNET
IX TIDEN
X ANDAN
XI STRID
XII HÄMND
XIII DÖDEN
XIV KROPPEN
XV MELANKOLIN
XVI STILLHETEN
XVII HOPPET
XVIII TANKEN
XIX MÖNSTER
XX FÖRLUSTER
XXI STAGNATION
Efterord

Förord

Den första texten utifrån vilken denna bok påbörjades, var ett inspirerat verk. Det skedde utan medveten plan och utan annan tanke annat än på det skede i vilken texterna skapades. Med ett kapitelnamn som överskrift och pennan i handen dansade gudarna över min panna till dess att texten stod färdig på pappret. Själva antalet kapitel stod dock klart för mig relativt tidigt eftersom mönstret följde en given mall. Det stod också klart för mig att texterna var en slags summering av allt jag tänkt och känt fram till detta datum och att det var ett slags avslut och sammanfattning. Vad som senare skulle komma kunde jag bara ana även om jag sett och känt tecknen allt starkare runt omkring mig. Ta mina ord för vad de är - Inte mer och inte mindre. Om jag är otydlig är det mitt tillkortakommande och inte min avsikt

Din Broder

Frater Claudio

O

Sjung människa i glädje över din existens. Räds inga mysterier och låt inte begränsning vara det rättesnöre som definierar ditt handlingsutrymme. Sök hjärtats tempel och vandra oförskräckt de stigar som livet förberett åt dig.

Jag Broder Clavdio vars motto en gång var ”Känn dig själv”, vandrar den väg som givits mig och slump eller nödvändighet har fört din och min väg till denna punkt där vi möts för att sedan förmodligen aldrig ses igen. Hur värdefulla har inte sådana korsvägar varit för mig under mina vandringar? I närvaron av de tre gracerna har otaliga människor fört sitt ljus till mitt tempel.

Dessa människor vars visdom välsignat mitt hus är i sanning så otaliga att det är mycket svårt eller snarare omöjligt att nämna dem alla. Några vars namn pryder inledningen till denna bok får representera inte bara den visdom som döljer sig i människans djup utan även den godhet med vilken en människa ger sina tankar åt en annan. Min tacksamhet för sådana gåvor är idag oändlig.

När vi nu står här i korsvägen lutar sig Hecate över oss. Den cyniska haggan sträcker ett varnande finger och frågar vad nyttan av ett sådant möte kan vara. Där sångarfrände står jag utan svar ty vad kan jag sia om din framtid eller min egen? Likväl är detta mitt bidrag till livets mysterium. Jag ger fritt och utan förbehåll och önskar samtidigt att du förstår att jag inte gör någon som helst anspråk på att förmedla någon absolut sanning.

Om du ändå envisas med att ägna tid åt de rader jag nedtecknat är det kanske av intresse att veta hur och under vilka omständigheter dessa kom till. Jag vill också redan nu påpeka den uppenbara begränsning som varje skrivet ord har när det gäller att förmedla ens de enklaste av sinnliga förnimmelser. Om ett sådant påstående verkar falskt vill jag be dig att med det skrivna ordet försöka beskriva känslan av den första kyss som röde dina läppar eller smaken av de första frukter du plockat från din egen trädgård.

Således är alltså följande text av en människa på alla sätt så ofullständig som en människa kan vara. Det står var och en fritt att tolka, använda eller förkasta helt eller delar av texten. Det har aldrig varit min avsikt att predika någon sanning eller att attrahera någon skara av övertygade till en gemensam sak. De tankar jag skrivit ner är inte argument för den Sanna Vägen. De är endast ting jag funnit nyttiga på min väg.

Jag är inte kapabel att uttyda någon annans väg. Jag kan icke heller fånga eller uttyda någon annans hjärta. Jag erbjuder det jag funnit och låter dig avgöra vad nytta du har av det i enlighet med den sanna viljans högsta principer. Med detta sagt – hör den historia av tillblivelse och flöden som till sist förde dessa rader till din hand.

Under mina vandringar har jag ständigt vänt mot Öster för att söka sanningen. Snarare är det kanske så att jag sökt en väg mot en sanning jag kunnat ta till mig. I Budoarterna trodde jag mig kunna finna syfte och mening i en tillvaro som alltför ofta tycktes mig tom, grym och utan syfte eller mål.

Det var inte en rak väg och jag stannade sällan länge nog för att mer än skymta de möjligheter som dolde sig innanför dojons väggar. Med gudarnas hjälp och goda vänners stöd fördes jag så in i den heliga Orden vars lag är Thelema och vars natur är Agape. Många var de under jag såg under de år jag vilade i Ordens famn. Jag såg Erzuli vandra gråtande bland de älskande. Jag knäböjde vid Sonens plågade gestalt. Jag famnade Nuith och blickade ner i avgrunden. Jag ropade i alla fyra väderstreck, samtalade med änglar och demoner och följde trummorna till underjordens väsen. Jag lärde mig livets principer och fördes genom vissa mysterier vars form jag ålagts med ed att intet yppa om och därför avstår ifrån att göra så.

De kunskaper som på detta sätt överlåtits till mig är dock av sådan natur att de på intet sätt är vare sig heliga eller hemliga. Jag lärde mig också att vandra de tjugotvå vägarna och att dra de heliga pentagrammen och hexagrammen. Nya och gamla ritualer var mina verktyg med vilkas hjälp

världen skulle böja sig efter min vilja. Jag lärde mig även om svek och den dolda brunnens förgiftade vatten. Sårad tidigt och själsligen förkrympt föll jag så i en kamp mot mina inre demoner.

Här kunde slutet på mina vandringar varit ett faktum. Bestulen min magi och ropandes på gudar vars röster sedan länge tystnat i mitt inre kastade jag mig ut i avgrundens djup. I avgrunden föll jag och i avgrunden fann jag.

Det är inte att överdriva att säga att jag i sanning dog och återuppstod ty det som en gång varit jag och det som nu är jag är av så olika natur att intet annat räcker för att beskriva det. Det som varit och verkat så viktigt tycktes mig nu snarast löjeväckande och det jag fnyst åt som skräp avslöjade sig vara skatter vars värde gjorde dem till de dyrbaraste av mina redskap. Jag levde och livets initiation fortsatte och är fortfarande aktiv i mig än in till denna dag. Ur avgrunden steg röster som talade och dessa röster var alla mina. Jag gjorde mitt bästa för att nedteckna dessa och satt således och skrev kapitel för kapitel i denna bok utan att egentligen veta när det skulle ta slut eller hur det egentligen skulle se ut. Skrivandet blev en av de vägar med vars hjälp jag ordnade eller bemästrade det flöde som hotade att utplåna både min kropp och min själ.

Ord och Aikido var redskap jag använde för att kunna klättra upp ur avgrunden och återfå livet. Den kroppsliga vägen kompletterade den själsliga och det stod smärtsamt klart för mig hur mina tidigare ansträngningar varit fruktlösa i det att jag förkastat köttet och därmed blivit en slav under det.

I

TEMPEL

1. I templet är alla dörrar låsta - vilken av dem är din? Den du har nyckeln till. Minns samtidigt att andras nycklar må finna sina lås.
2. Att välja väg är dårskap, vägen väljer dig. Öppna ditt öga och din väg skall breda ut sig framför dig. Detta är vägen till självkänedom.
Sten, järn, guld eller eld.
3. Det finns de som bygger sitt tempel inifrån och ut. Andra bygger sitt tempel utifrån och in.
4. Vissa bär det med sig och gör en helig plats av varje punkt de stannar vid på sin resa. Andra bygger först sitt tempel för att sedan utgå från denna enda punkt ut till alla världens hörn liksom solens strålar.
5. Av de första finns också de som inte funnit sitt tempel och därför flackar runt som osaliga andar. Kraftlösa bär de all styrka med sig utan att finna vare sig rot eller ro. Sådana människor passerar genom livet ensamma och allt bittrare blir deras bågare.
6. Av de andra finns det de som bygger sitt tempel för att sedan genast överge det. Oförmögna att själva driva ut de demoner de åkallat springer de med allt större frenesi ifrån plats till plats. För var gång är de allt säkrare på att de är hemma och för var gång blir deras flykt alltmer desperat.
7. Tag därför reda på om du behöver bygga ditt tempel utifrån eller inifrån och gör sedan det du bör göra. Minns att du inte kan undfly ditt centrum eller överge det oavsett vilka som dväljes där eller begär tillträde därtill.

II

DYGDERNA

1. Såsom det finns många nycklar till templet så finns det också många dygder för magikern att beakta. Av alla dygder är det fem som står främst och skiner klarast.

Den första dygden är att veta

2. Sant vetande växer som en blomma i människans hjärta. Kunskap är värdelös om den inte kan användas.

3. Torra bokstäver är såsom osådda frön till dess att de vattnats, grootts och till sist utvecklats till full insikt.

4. Vetandet bygger sig självt utifrån insikten om att urkunden är osäker. Även det mest fundamentala vetande har en kärna som vilar i dunkel.

5. Sök därför förkovra dig men minns att möjligheterna är föränderliga och oändliga. Minns också att vetandet bör inspirera handling inte förtvivlan.

Den andra dygden är att våga.

6. Mod är aldrig en rationell upplevelse.

7. Plikt kan medföra mod men mod föder inte plikt. Inte heller kräver plikten mod om den som handlar av plikt saknar fantasi.

8. Att våga är många ting i ett.
Det är att trampa mark man aldrig sett

9. Att överge det man vet för det man inte vet – eller att ge upp och hänge sig utan större trygghet än den givna stundens villkor.
Ibland kräver valet att inte strida större mod än det omvända.

10. Att våga är att låta sig vara osäker och i detta att sträva framåt och för – inte bakåt och emot.

Den tredje dygden är att vilja

11. Hur motsägelsefullt är det inte att vilja något och ändå rådas att handla utan att förblindas av resultatet? Viljans sanna natur ligger i att handla i enlighet och i harmoni med sig själv utan baktanke eller skyddsnät.

12. Viljan kräver näring för att växa. Ve den som inte ser skillnad på sin sanna vilja och sina simplaste infall. Odla din trädgård med viljans blommor och sök utröna huruvida din väg frodas däri. Sortera ut ogräset som när sig på ditt sinne. När den sanna viljan är förhärskande så skall vägen breda ut sig och din vandring kommer bli allt lättare

Den fjärde dygden är att vara tyst.

13. Tystnaden verkar såsom balsam för själen. Tystnaden omgärdar kroppen och baddar anspänningar med renande oljor.

14. I vissa strider och prövningar är tystnad ditt enda vapen. På samma sätt är tystnaden det enda sättet att besegra vissa demoner.

15. Konsten att kunna vara tyst hindrar också din tunga att löpa obetänkt över ord du aldrig avsett yttra eller yppa. Sålunda kan du både behålla din heder likväl som ditt ord genom tystnaden.

16. Den yttre tystnaden ger dig således tid att både lyssna och reflektera. Den visar också på din uppriktighet och på din förmåga att hålla ord.

17. Den inre tystnaden låter dig återfinna din kropp och ditt centrum. Att stilla den inre rösten är att resa på inre plan du aldrig tidigare lyckats förnimma. I sådan tystnad kan både själ och kropp finna frid och balans.

Den yttersta dygden är förmågan att handla i enlighet med den egna viljan

18. Den yttersta dygden är förmågan att handla i enlighet med sin vilja utan att uppfyllas av längtan efter resultatet. En sådan handling är för evigt ren och flyger mot målet lika klart lysande som den klaraste stjärna. Begäret efter resultat besudlar handlingen och kan få siktet att svikta så att målet hur än behjärtansvärt, faller sönder och försvinner.

19. Sålunda skall den som kastar inte vilja kasta – besvärjaren skall inte drömma om sin förträfflighet – skytten inte bekymra sig om pilens flykt mot målet.

20. Nu et är tiden för handlingar och i sant Nu blir viljan till renaste guld.

21. Att förena de fyra dygderna är att behärska magins fyra pelare.

Detta är det som är sfinxens hemlighet och med sfinxens hemlighet bildas essensen i det som kallas magi.

22. Sfinxen är dock bara ett dött ting i händerna på den som saknar insikt om den gyllene femte dygden.

23. Den yttersta dygden är vad anden är till elementen. Endast i handling eller i valet att avstå från handling finner sfinxen sann mening.

24. Utifrån de fem dygderna stiger de tre pelarna på vilka världen vilar. Dessa är Balansen, Nåden och Fastheten. Dessa tre möts i ständig förändring mellan aktiv och passiv – positiv och negativ. Gott och ont är icke sådana motsatser. Gott och ont följer andra principer. Detta är något som måste begrundas.

III

MAGI

1. Sann magi är utan mönster, obunden och fri. De mönster som byggts är för att gripa det ogripbara och för att uttrycka det som saknar ord.
2. Gränserna är till för att låta det begränsade sinnet skönja delar av det sanna ljuset.
3. Utveckling kräver struktur endast så länge som sinnet är begränsat till sina egna regler.
4. Sinnet är begränsat så länge som det kräver ord för att beskriva sina upplevelser.
5. Orden är begränsade då de icke kan uttrycka det som inte går att uttrycka i ord.
6. Alltså behöver även sinnet lära sig att ge upp och acceptera, uppleva och notera. Utan att uttala det som inte kan uttalas
7. Den sanne magikern behärskar livet. Det finns de som flyr livet in i skrifter och riter.
8. Stolt paraderar de sina kunskaper och uppblåst höljer de sina kroppar med krimskrams. Svartsjukt bevakar de sina positioner i skuggiga hierarkier och sällan faller annat än galla ifrån deras läppar.
9. Sålunda faller svartmagikern till botten girigt greppandes sin egen kunskap. På botten drabbar han genast samman med sina likar i evig kamp om vem som sitter på den högsta högen meningslöst vetande.
10. Den sanne magikern vänder sitt ansikte mot himlen. Han tittar både inåt och utåt och ser inte skillnaden.
11. Med öppet sinne söker han kunskap för att lika bredvilligt kasta bort den igen.

IV

KÄRLEK

1. Sann kärlek är att ge upp.
2. Det finns något att lära av konsten att ge upp. Att ge sig hän och låta sig sväva är inte att vara passiv. Uppgivenheten är ett medvetet val och ett uttryck för modet att släppa taget.
3. Kärleken saknar regler och följer inga påbud utom dess innersta väsens uttryck.
4. Därför är kärleken den princip på vilken lagen byggs upp.
5. Sann kärlek flödar obehindrat. Den ges ständigt och fruktar inte morgondagen. För vad är morgondagen annat än läppars vittnesmål om ting man inte vet någonting om?
6. Kärleken är alltför dyrbar för att slösas på morgondagen. Den kräver sitt uttryck i nuet.
7. Den girige bevakar sin kärlek svartsjukt därför att han endast känner sitt hjärta. Därför är de förbrytelser han fruktar sådana han själv är villig att begå.
8. Tro inte att kärleken är ett ting som går att konservera eller bevara. Liksom floden kan ändra sitt flöde så ock kan kärleken ändra riktning.
9. Det enda som kan binda samman två är kärleken och detta endast om den flödar utan fruktan. Så kan dess styrka bestå.
10. Kärlekens bågare är ibland djup och räcker länge. Ibland är den grund och lämnar längtan efter mer efter att den tömts. Är då smaken mindre ljuv då den är kortvarig eller mindre uthållig?
11. Den djupaste bågare kan få vinet att bli till vinäger med tiden.
12. Den grunda bågaren kan lämna ett minne för tungan att glädjas åt gång på gång.
13. Om din bågare endast innehöll en klunk av det ljuvaste vin, hade du då hellre varit utan den? Skulle du neka dig denna njutning på grund av din egen girighet eller kanske för din ovilja att lämna något ifrån dig?
14. Skatta inte kärleken efter kvantitet utan snarare efter dess färg, smak och doft.
15. Låt inte din fruktan för imorgon förbittra den bågare du för till dina läppar idag.
16. Kärlekens bågare har alltid en dold botten som inte låter sig mätas eller värderas. Var därför tacksam för varje klunk och låt den bereda dig njutning på ett sätt som om den vore den sista.

V

NJUTNING

1. Det finns ingen del av mig som inte är av gudarna.
2. Den enda synden är därför att begränsa gudarnas uttryck i dig själv.
3. Dären fruktar sin njutning och sin glädje när dessa egentligen är hedersbetygelser till det gudomliga.
4. Det finns de som sökt behärska andra och därför lagt förbud på deras kött.
5. Detta är av människan inte av gudarna.
6. Att säga att människan är en syndare är att säga att gudarna skapar felaktiga varelser.
7. Neka dig därför inte köttet och stå rak mot dem som propsar på syndens lögnaktiga budskap
8. Kroppens njutning är också sinnets.
9. Skön är den njutande människan.
10. Förlorad i extasen närmar hon sig både livet och döden. Hennes ögon är fyllda av förundran och litet kommer hon att vila i Guds famn.
11. Varför nekar sig då människan njutning?
Varför fruktar hon denna mer än alla andra känslor?
Varför bygger hon murar kring sin njutning och fäster tunga lås på portarna?
12. Alltför ofta säger människan –Skall inte, bör inte, får inte...
13. Som ett tempel låst för besökare vaktar hon sin kropp istället för att låta dess altare fyllas med fruktbara gåvor.
14. En byggnad lever så länge den bebos.
15. Neka inte kroppen njutning och rörelse.
16. Neka inte kroppen glädjen i att beröra och i att låta sig beröras.
17. Du är mästaren i ditt tempel. Du håller nycklarna till din kropp och till din njutning.

18. Låt de begränsade förfasa sig. Låt de småsinta förargas. Varför skall du frukta som de fruktar?

19. Tag ditt fulla mått av njutning som du vill. Låt ditt tempel fyllas av rika gåvor.

20. Säg ske alltså och finn Gud.

VI

SKÖNHET

1. Sök skönheten.
2. I skönhet finns Gud.
3. Låt ögat vila på det sköna och se dess gudomlighet.
4. Skåda skönheten omkring dig och låt dig bländas
5. Det sköna står att finna i varje varelse.
6. Sträva efter att finna det sköna i alla du möter. På så sätt är du inte bara en glädje för andra utan också dig själv.
7. Din dag fylls med skönhet och ditt sinne av förundran över livet i all dess storslagna variation

VII

LÄRANDET

1. All färdighet kräver övning. Dock kan alltför rigida system leda till både kroppslig och själslig förstelning.
2. Att säga -detta är rätt och intet annat, är att sluta sin själ och stänga sin tanke.
3. Rörlighet i kroppen lämnar möjligheter för rörligheter i själ och sinne.
4. Prova därför oförskräckt olika stigar och olika färdmedel. Vandra fram på flera stigar samtidigt om ditt sinne finner glädje därutav.
4. Tag vara på korsvägarna. Vid dessa samlas både stort och smått, gott och ont. Vid korsvägen provas både själ och sinne.
5. Stigarna vävs samman och liksom ormar i parningsdans befruktar de varandra
6. Lärare frukta inte din elev utan gläds åt den dag han överträffar dig. Prisa den dag han överger dig.
7. Föräldern släpper sitt barn, höken låter sina barn kasta sig ut på oprövade vingar och vargen vänder sina valpar ryggen den dag de själva kan jaga. Sådan är livets ordning.
8. På samma sätt måste läraren låta eleven pröva sig själv.
9. Gläds av att du gett det du hade att ge och fröjdas än mer över att eleven söker än vidare cirklar.
10. Föräldern vill ibland se sin avkomma som sin egen avbild.
11. Läraren frestas att i sin elev se sin egen strävan. Kring eleven vävs så ett nät som allt hårdare håller honom fången. Ur sådana nät föds oundvikligen snöpliga misslyckanden. Hat och uppror, stagnation och vanmakt är frukterna som fångas i sådana nät.
12. Lärare var därför vaksam på dina ambitioner.
13. Var sinnlig och variera prövningarna. Led och lyft men sätt aldrig tak på vad eleverna kan åstadkomma.

VIII

BARNET

1. Ett barns bögare av kärlek är gränslös och bör därför inte grumlas så att dess botten tycks ligga strax under ytan.
2. Om barnet tror sig äga en grund bögare så blir barnets kärlek lika grund som bögaren tycks vara.
3. På så sätt föds fruktan och girighet i barnets hjärta och gör det till krympling.
4. Barnet bör därför ledas inte begränsas, uppmuntras inte nedslås.
5. Tag akt ty även för stor kärlek och omtanke kan kväva barnets väsen. Om omtanken alltför mycket har sitt ursprung i rädsla eller känslor av ägandeskap kommer barnet likt ett alltför hårt ansat träd aldrig finna sin sanna form och storlek.
6. Föräldern har ingen rätt till ett barn utan endast skyldigheter.
7. Barnet ärver sina föräldrars förbannelser. Både genom att tjäna sina föräldrar och genom att handla tvärt mot dessa bidrar handlingarna till att binda barnet vid föräldrarnas mönster.
8. Söner blir fäder, döttrar blir mödrar.
9. I handlingar som för livet framåt bör man därför fråga sig om det tjänar vägen eller föräldrarnas väg.
10. Att i sanning respektera sina föräldrar är att acceptera att de också färdas på en väg.
11. Att i sanning respektera sina barn är att inse att vissa vägar föds ur andra för att färdas parallellt under en tid och sedan mot mål okända för alla utom för just den som färdas där

IX

TIDEN

1. Nu är det du lever i.
2. Då har begravts i minnet.
3. Sedan är blott en möjlighet ibland miljoner möjligheter.
4. Då är trampade vägar vars resmål är kända
5. Sedan är okänt land vars stigar inte ens dragits upp än.
6. Varje nu gör ett då och otaliga Sedan.
7. Eftersom Nu skapar både Då och Sedan är det vid nuet och i nuet du skall vara.
8. Varje ögonblick är oersättligt. Förspill inte dina ögonblick på tomma ting och handlingar.
9. Tiden är den vara vars förråd du aldrig kan omförhandla eller återställa.
10. Ägna därför ingen tid åt att söka vedergällning för gamla oförrätter. Att öda tid på den ofruktbara hämnden är att förslösa livets gåvor.
11. Låt dig heller inte snärjas av små människors lekar. Tala och var tydlig. Uttala din kärlek, sorg, vrede och förvirring. Tolka andra som du skulle tolka dig själv. Förvänta dig ärliga svar och låt den som talat själv stå för sina egna ord.
12. Uppvakta aldrig någon som säger att de inte vill bli uppvaktade.
Be aldrig om något av den som är för stolt för att blotta sitt hjärta.
Gå om du blir ombedd att gå.
Stanna om du blir ombedd att stanna.
Låtsas aldrig att någon säger ett och menar ett annat.
13. Det finns de som fyller din vardag med tomma ord. De fruktar handling och de som utför handlingar. Begravda i detaljer träter de om betydelselösa ting. De stjälar din tid och bedövar ditt sinne.
14. Tag akt ty de fruktar och likt trängda djur kommer de att anfälla dig om du tränger upp dem i ett hörn. Behandla dem som får och de skall följa dig till fällan. Träng in dem i ett hörn och avkräv dem på en handling och de skall blotta sina tänder.
15. Låt dem sålunda korsa dina vägar så sällan som möjligt.

X

ANDAN

1. Det sägs att tingen faller samman när centrum inte är stabilt. Detta är i grunden sant. Dock finns det ingen given gräns för ett centrums storlek eller dess formbarhet.
2. Om centrum faller, faller också den yttre strukturen men den yttre strukturen påverkar inte nödvändigtvis centrum.
3. En utsträckt anda kan färdas till universums yttersta kant och därmed göra sitt centrum till universums.
4. På samma sätt som dina muskler kan sträcka ut och dra ihop sig, så är också relationen mellan utsträckt och sluten anda.
5. Allt för ofta finner sig människan i olika stadier av sluten anda. Detta på grund av villfarelsen att andan på något sätt är ett bräckligt ting.
6. Man kan säga att principen om aktiv och passiv bäst kan förstås genom studerandet av dess växlingar.
7. I en omfamning ger man omväxlande kraft och form till den andre. Ibland är det den ene som helt förser omfamningen med kraft medan den andre ger den dess form.
8. Sålunda är kraft aktiv och form passiv.
9. I alla ting går det att se hur ett ger kraft och ett annat ger form för att på så sätt skapa något nytt.
10. Samspelet och harmonin mellan kraft och form, aktiv och passiv, är det som uppbär universum och ger det liv.

XI

STRID

1. Att angripa någon är alltid fel.
2. Att förekomma en angripare är visdom.
3. Att förbereda sig på våld leder ofrånkomligen till våld.
4. Att stå och sitta väl gör angrepp omöjliga.
5. Detta är att förhålla sig till sin omgivning såsom till sig själv.
6. Varje strid är på liv och död.
7. Först när kombattanterna projicerat sin egen dödslängtan är det möjligt för dem att strida. De gör sig större och visar sin vrede.
8. Den lågmälda som endast lugnt ser på är omöjlig att göra våld på.
9. Endast en galen hund angriper den sant fredlige.
10. Varje strid innebär möjligheter till död.
11. Om de stridande vore ständigt medvetna om detta skulle de därför välja strid mer sällan eller aldrig eftersom bara dårar dör för betydelselösa ting.
12. På samma sätt skulle de som styr och deras generaler vara mindre benägna till strid om de själva riskerade att ställas på slagfältet.
13. Blir du så provocerad betänk då att den som provocerat dig inte kan röra dig. Fråga dig också om du är beredd att dö för denna förolämpning.
14. Sålunda blir det lätt för dig att leda honom eftersom du inte faller för vrede eller önskan om att skada och därför inte deltar i den muntra leken. Led din angripare till ofarliga marker och visa denne hur saken kunnat undvikas.
15. Gör inte dig själv till offer för omständigheterna.
16. Låt dig inte lockas till obetänkta ord eller misslyckade handlingar.
17. I strid hata inte din fiende men låt heller inte honom ändra din färdplan eller orsaka dig lidande. Var följsam inte undfallande.

18. Om intet annat hjälper så hugg utan tillfredställelse och utan ånger.

XII

HÄMND

1. Den primitiva människan söker hämnd för att på så sätt återbörda den smärta som åsamkats honom.
2. På samma sätt skriker det primitiva samhället på hämnd när dess individer felar.
3. Straffet ger ett avslut och offret vet att förövaren gjort fel som om inte offrets lidande är bevis nog på brottet.
4. Den vise drar lärdom av brottet och vidtar åtgärder för att förhindra att det händer igen.
5. Sålunda hindrar man den primitive och hjälper denne att utvecklas.
6. Om hämnden styr över utvecklingen kommer den primitive att likt en piskad hund bli allt farligare för var gång dess omgivning hämnas.
7. Utvecklingen avstannar och stagnant våld blir förhärskande.

XIII

DÖDEN

1. Döden är den trygghet som givits dig och den enda säkra punkt du burit med dig alltsedan dina första kippande andetag.
2. Att göra sig bekant med döden är därför ett sätt att relatera till livet ur den enda säkra mätpunkt du har tillgång till.
3. Att söka döden är dock inte liv.
4. Att acceptera döden som sin följeslagare är att ge nya dimensioner till den väg som är livet.

XIV

KROPPEN

1. Kroppen är evig i sin föränderlighet runt naturens nav.
2. Evig är den i förruttnelse och reinkarnation.
3. Kroppen minns eoner och glömmer sig själv i extasen över att leva.
4. Hindra därför inte kroppens uttryck med sinnets is.
5. Våldför dig inte på kroppen med sinnets eld.
6. Dränk inte kroppen i komplikationer eller befallningar rörande ting kroppen redan lärt sig eller som bryter mot dess natur.

XV

MELANKOLIN

1. Melankoli faller som en tung slöja över den som drabbas.
2. Denna livssorg kommer med insikten allt eftersom själen åldras och kroppen skiftar form.
3. Kamp eller förnekelse får slöjan att viras allt hårdare kring kroppen och dess tyngd tycks även den öka.
4. Sålunda krävs återigen förmågan att ge upp och acceptera.
5. Omforma därmed din melankoli.
6. Gör den bekant och ge den utrymme.
7. Ge den vägar att uttrycka sig på.
8. Liksom livet, döden, plikten, kärleken, konsten och dygden – ja allt vad som tillhör en människa är melankolin – en följeslagare att dela sitt bröd med.

XVI

STILLHETEN

1. Ro, vila, meditation är var människas rättighet.
2. Prisa stillheten de gånger du verkligen kan känna den.

XVII

HOPPET

1. Hoppet är dårens följeslagare.
2. Hoppet sätter sinnet att bryta mot den högsta dygden i det att lusten efter resultatet besudlar handlingen.
3. Många är de som uppmanats att sätta sin tillit till hoppet istället för sin egen förmåga.
4. På hoppets vingar har de sedan burits mot sin egen undergång i realitetens monotoni.
5. Täta dimmor av ständiga villfarelser döljer nya vägar och fruktbara marker.
6. Till sist mister slaverna under hoppet förmågan att använda de nycklar de alltid burit med sig. Ständigt tvingas de sedan att pröva lås de redan passerat och att söka ifrån dörr till dörr utan att någonsin kunna passera ens genom de öppna portarna.
7. Om de till sist kommer till insikt förbannar de själva livet istället för sin egen dårskap. Ständigt sökandes över nästa kulle mister han dessutom förmågan att leva i nuets fröjd, livets sanna skeende.
8. Gör dig därför fri ifrån hoppet och se vägen framför dig istället för det som ligger över nästa krön.
9. Gör dig fri ifrån hoppet och möjligheterna framför dina fötter kommer att skina klara inför dig.

XVIII

TANKEN

1. Tanken färdas fritt över soliga fält och karga landskap höljda i mörker.
2. Fantasin tar sig friheter och går på strövtåg.
3. Vissa har lärts att frukta dessa vandringfärder. De jagar sin tanke och söker frenetiskt binda sin fantasi på förmätet tillåtna platser.
4. I sina försök att frigöra sig slår tanken sönder det inre rummet. Ur det sönderslagna rummet stiger skrik av vrede, smärta och sorg. Gift sprider sig över landskapet. På hemliga vägar sipprar så skriket ut i verkligheten.
5. Den blödande människan slår ut mot sin omgivning medveten endast om smärtan men inte dess orsak.
6. Oläkta förgiftas så sären och själsrummet blir en sann plats av förruttnelse, smuts och smärta.
7. Det kreativa flödet blir pölar av stinkande vatten ur vilka de vämjeligaste av varelser dricker sig otörstiga.
8. Döm således inte din tanke utan lär dig att omsorgsfullt välja de som du låter få form även i verkligheten.
9. Det finns de som bränner tankar på bål.
10. Fyllda av sin egen moral och förgiftade av hat smittar de sin omgivning med ondska och dårskap.
11. De har givit sig åt en bitter Gud och de har låtit fylla sina bägare med galla.
12. Falskt bjuder de att kärlek är hat.
13. Falskt lägger de giftiga ord i munnen på svunna mästare.
14. Ur deras hjärtan växer hatets röda blommor vars doft förvrider sinnena på dem som dristar sig att komma alltför nära.
15. Gång på gång har röken ifrån deras bål stigit mot himlen.
16. Den som bränner böcker på bål kommer också förr eller senare att bränna människor.

17. Var sålunda vaksam mot den som vill bränna idéer.
18. Sky den som skyr konsten.
19. Bekämpa den som graderar kärleken.
20. Var vaksam mot dem som tänder bål och gå aldrig frivilligt till det bål som pöbeln byggt åt dig.
21. Pöbeln är magikerns naturliga fiende.
22. Pöbeln är skönhetens mördare och vishetens motsats.
23. Gruppen gör människan enfaldig. Hennes hjärta blir tomt och saknar egen rytm. De ord hon yttrar är ekon av tusen ekon och saknar all substans utom den lägsta.
24. Ur denna tomhet som endast är avsaknad av sant liv föds fruktan, vrede, hat och förställning.
25. Därför saknar pöbelns rop mening.
26. Därför saknar också pöbeln rätten att besluta, befalla, kräva eller be.
27. I en pöbel blir de som skriker högst dess huvud. Som en orm följer pöbeln sitt huvud i den dödsdansen som är dess märke.
28. I hugget fram bärs huvudet mot sitt offer. Skär av huvudet så blir ormen harmlös.
29. Tysta de skrikande och pöbeln går att kontrollera.
30. Ge ständigt akt på dig själv så att du inte av någon anledning någonsin befinner dig i vare sig pöbelns svans eller dess huvud.

XIX

MÖNSTER

1. På gott och ont finns det mönster i allt man gör.
2. Som i förutbestämda banor går man ifrån tanke till tanke i sinnets ändlösa korridorer.
3. Ibland är dessa mönster goda vanor som minskar tiden för vardagliga sysslor.
4. Ibland är dessa mönster bojar ifrån svunna tider.
5. De är strategier för gamla slagfält och slag för länge sedan slagna fiender.
6. Ändå upprepar sinnet dessa mönster om och om igen.
7. På detta sätt bygger sinnet eviga cirklar och ting tycks upprepas gång på gång. Människor förblir desamma trots att både ansikten och platser bytts ut.
8. Bryt därför vanor och sträva efter att upptäcka dina mönster. Finn modet att förkasta de som inte längre tjänar något syfte. Förkasta också de som förhindrar dig att finna nya vägar.
9. Gör dig själv till herre i ditt tempel och låt vare sig barndom eller gamla sorger grumla den väg du valt.

XX

FÖRLUSTER

1. Förlika dig med dina förluster så att dessa inte kastar skuggor över den glädje du redan erfarit.
2. Förlusten av en högt aktad vän eller en djupt älskad gör inte glädjen eller kärleken mindre.
3. Sörj men bevara det goda, ljusa och varma.
4. Att svärta minnet är att förneka det som en gång var gott.

XXI

STAGNATION

1. Att stagnera är att dö även om kroppen fortfarande är animerad.
2. Det som inte förändras förintas.
3. På så sätt är osäker mark mer värd än det mest solida stengolv.
4. Det är således nödvändigt att lämna sitt sinne öppet för ständigt nya förnimmelser.
5. Det är också nödvändigt att låta kroppen leva ut nya rörelser. I monotonin stelnar sinnet och kroppen slits ner.
6. På samma sätt bryts kärleken sönder om den inte ständigt får spegla sig själv i nya vinklar.
7. Häri dväljes rädslan för det okända som får den alltmer döende att rusa mot sin egen förintelse hellre än att sätta ner sin fot på mark han aldrig tidigare trampat.
8. Idéer är såsom växter som behöver sträva, slå rot och sprida sig. Som vissa blommor byter de både färg och form i sin strävan att nå den fullbordan som bringar liv till nya idéer

Efterord

Hell dig broder och hell dig syster som kommit så här långt utan att falna. Den Gode Brodern har tystnad och vandrat vidare bort mot korsvägen och vid horisonten kan man ana det första gryningsljuset. Till slut kommer han att falla på sin egen självgodhet och därvid kommer han att nå slutet på sina vandringar med solen. Minns dock hans ord ty ett och annat såg han på sina vandringar. Esoterikerns tystnad är inte konsten att hålla hemligt sådant som är var människas gudomliga rättighet. Hemligheter är icke tystnad och tystnad utan hemlighet är dygd. Hemlighet utan dygd är begränsning och därvid en synd för den upplyste. Välj en väg och gå denna och du skall säkerligen finna det du söker.

Aumgn – Ha

Clavdio Salos
För Ordo On
2006-05-02